

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14 נ' [redacted] בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת שרון גלר

התובעים: [redacted]

נגד

הנתבעים: 1. [redacted] - מערכב 2. [redacted]

פסק דין

א. כללי

1. עניינו של הליך זה תביעה כספית על סך 196,200 ₪, של חברה להשכרת רכב כנגד חברה שהייתה אחת מלקוחותיה וכנגד בעל המניות באותה חברה, לתשלום יתרת חוב. החברה הנתבעת 1 כהליך פירוק וההליך כנגדה מעוכב ופסק הדין מתייחס לנתבע 2.
2. עדות התובעת כללה תצהיר עדות ראשית מטעם מנהלת תחום השכרת רכב אצל התובעת - הגב' [redacted]. עדות הנתבעים כללה תצהיר עדות ראשית מטעם הנתבע 2 מר [redacted] - מנהל, דירקטור ובעל המניות בחברה הנתבעת (להלן: "הנתבעת"). הנתבעת [redacted] נחקרו על תצהיריהם בחקירה נגדית בישיבת בית המשפט ביום 7.11.2016.
3. ההדגשות בציטוטים לאורך פסק הדין הוספו על ידי הח"מ.
4. הביטוי "פרוטוקול הדין" מתייחס לפרוטוקול דיון ההוכחות מיום 7.11.2016.

ב. רקע עובדתי

5. התובעת, [redacted] הינה חברה בע"מ העוסקת בהשכרת רכבים. (להלן: "התובעת"). הנתבעת 1, [redacted], הינה חברה בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

~~59795-06-14 ת"א~~ ~~59795-06-14 ת"א~~ ~~59795-06-14 ת"א~~ ~~59795-06-14 ת"א~~ ~~59795-06-14 ת"א~~
 ואח' ~~59795-06-14 ת"א~~

הנמצאת בהליך פירוק (להלן: "הנתבעת 1"). מר גלר, היה בזמנים הרלבנטיים להליך בעל המניות של הנתבעת 1 ומנהל ודירקטור בנתבעת 1. שירותיה של התובעת ורכביה נשכרו על ידי הנתבעת 1 לצורך השכרת רכבים לעובדיה.

6. בין הצדדים נכרת ביום 1.8.2011 הסכם להשכרת רכבים, בו נקבעו תנאי השכירות הכלליים לרכב מקטגוריה B (להלן: "ההסכם הראשון"), נספח ב' לכתב התביעה). בשלב מאוחר יותר נחתם בין הצדדים הסכם נוסף, להשכרת רכבים מקטגוריה D (להלן: "ההסכם השני", נספח ד' לכתב התביעה). כמבואר להלן, קיימת מחלוקת בין הצדדים מהו המועד המדויק בו נחתם ההסכם השני.

7. להסכם ההתקשרות הראשון מיום 1.8.2011 צורף מסמך אשר כותרתו "כתב התחייבות וערבות" עליו נחתם הנתבע 2 (להלן: "כתב התחייבות וערבות" או "כתב הערבות", נספח ג' לכתב התביעה).

8. אין מחלוקת בין הצדדים, כי ההתקשרות החוזית בין הצדדים החלה, כאמור, בחודש אוגוסט 2011 ונמשכה עד לחודש פברואר 2014.

9. ביום 18.11.2014 ניתן כנגד הנתבעת 1 צו פירוק בתיק המתנהל בבית המשפט המחוזי מרכז ~~59795-06-14 ת"א~~ ובשל כך עוכבו כל החליכים כנגד הנתבעת 1.

10. כאמור, בהליך זה עתרה התובעת לחיוב הנתבעים בתשלום יתרת התמורה אשר לא שולמה לה על ידי מי מהם מכוח התחייבויותיהם כלפיה במסגרת ההתקשרות החוזית, דהיינו, ההסכמים להשכרת הרכבים. מאחר וכנגד הנתבעת 1 ניתן צו פירוק שמשמעותו, בין היתר, עיכוב כל החליכים כנגדה, ההליך התנהל בפועל כנגד ~~59795-06-14 ת"א~~ בלבד.

טענות הצדדים

תמצית טענות התובעת

11. לטענת התובעת, הנתבעת 1 התקשרה עמה ביום 1.8.2011, באמצעות הנתבע 2 בהסכם שכירות להשכרת רכבים לעובדיה. על פי הנטען, במקרה שהלקוח הנו חברה בע"מ, התובעת דואגת תמיד להחתים את הבעלים של החברה המבקשת להיות לקוח של התובעת על כתב התחייבות וערבות אישית, מהלך אשר בוצע גם במסגרת ההסכמים נשוא הליך זה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-06-59795 פסיקדיים התובעת טוענת כי היא לא חגגה שנת הולדתה מתקדמת
בניגוד ואח'

12. על פי הנטען, הנתבע 2 חתם על כתב התחייבות וערבות לפיו הוא ערב לתשלום כל דמי השכירות והתשלומים הנלווים שיגיעו לתובעת מהנתבעת 1. עוד טוענת התובעת, כי הנתבע 2 מסר במסגרת ההתקשרות הראשונית עם התובעת פרטי כרטיס אשראי לצורך הבטחת פירעון התחייבויותיה של הנתבעת 1 כלפי התובעת. בנסיבות אלו, התובעת טוענת, כי על הנתבע 2 לפעול בהתאם להתחייבויותיו ולסלק את מלוא חובה של הנתבעת 1 כלפי התובעת.

13. התובעת טענה, כי בפועל, בתום תקופת ההתקשרות בין הצדדים, נותרה הנתבעת 1 חייבת לה סך כולל של 196,200 ₪, המורכב ממספר רכיבים כדלקמן: א. בגין השכרת הרכבים - 102,092 ₪. ב. הוצאות דלק - 14,687 ₪. ג. ביטוח - 561 ₪. ד. הסבת דוחות - 150 ש"ח. ה. תשלום בגין נסיעה בכביש 6 - 5,937 ₪. ו. נזקים - 800 ₪. ז. תשלום בגין ק"מ עודף - 38,910 ₪. ח. תאוונת צד ג' - 2,000 ₪.

14. לטענת התובעת, מאז היוצרות החוב היא פנתה אל הנתבעת 1 מספר רב של פעמים לצורך הסדרת חובה, אך נדחתה בטענות שונות והנושא לא טופל. פגישות שתואמו מבעוד מועד בין הצדדים בעניין הסדרת החוב בוטלו על ידי נציגי הנתבעת 1 שוב ושוב.

15. כן נטען, כי רובו המכריע של החוב כלל אינו שנוי במחלוקת לגופו והמחלוקת היחידה בין הצדדים הנה בעניין מרכיב התביעה הנוגע לקילומטרים העודפים בחלק מהרכבים שהושכרו לנתבעים. למרות זאת, הנתבעים, ובפרט הנתבע 2 בחליף זה אשר עוכב כנגד הנתבעת 1, לא שילמו את יתרת החוב, המהווה את סכום התביעה, כמתחייב מהם על פי ההסכמים ובניגוד למתחייב מערבותו האישית המפורשת של הנתבע 2.

תמצית טענות הנתבע 2

16. לטענת הנתבע 2, התובעת הגישה את התביעה בהיותה מודעת לעובדה כי הוגשה כנגד הנתבעת 1 בקשת פירוק, וניסתה בגדר תביעתה להיפרכ, שלא כדין, את חובה של הנתבעת 1 באמצעות הנתבע 2.

17. הנתבע 2 טען, כי מעולם לא הוסכם בין התובעת לבינו, והוא עצמו אף לא התכוון ולא הסכים, למתן ערבות אישית על ידו להבטחת התחייבויותיה של הנתבעת 1. על פי הנטען, ערבות אישית של הנתבע 2 מעולם אף לא נתבקשה כלל על ידי התובעת. הנתבע 2 אף טוען בעניין זה, כי כתב ההתחייבות והערבות המקורי לא הוגש לבית המשפט.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14
בע"מ ואח'

18. על פי הנטען על ידי הנתבע 2, פרטי כרטיס האשראי אשר נמסרו לתובעת שימשו אך ורק כבטוחה לעסקה אחת, ספציפית, מיום 1.8.2011 בין התובעת לנתבעת 1, ומדובר בכרטיס אשראי השייך לנתבעת 1 ומשוייך לחשבון הבנק שלה ולא לזה של הנתבע 2 באופן אישי. בנסיבות אלו, טען הנתבע 2, כי יש לראות בחתימתו על גבי המסמך הנ"ל כחתימה של הנתבעת 1 ולא חתימה אישית שלו. עוד טען הנתבע 2 בעניין זה, כי גם הכתובת המופיעה בכתב ההתחייבות והערבות היא כתובתה של החברה ולא כתובתו האישית.
19. הנתבע 2 טען, כי החתימה על כתב הערבות ממילא מתייחסת אך "להסכם הראשון" מחודש אוגוסט 2011 המתייחס להשכרת רכבים מקטגוריה B ולא להסכם השני מדצמבר 2012, המתייחס להשכרת רכבים מקטגוריה D.
20. לטענתו, התובעת מעולם אף לא שלחה אליו או אל נתבעת 1 דרישות בכתב בהן קיים אזכור כלשהו לאותה ערבות אישית נטענת שלו, לא במפורש ולא במשתמע.
21. על פי הנטען, המצהירה מטעם התובעת, ~~הנתבעת 2~~, כלל לא נכחה במעמד חתימת ההסכמים כמו גם במעמד החתימה על כתב ההתחייבות והערבות. כן נטען, כי התובעת לא הביאה ראיה כלשהי ואף נמנעה מלזמן עדים רלוונטיים אשר היה בעדותם לו נמסרה כדי לשפוך אור בקשר לנסיבות שקדמו לחתימה על ההסכמים, לרבות החתימה על כתב ההתחייבות והערבות, וזאת, בין היתר, כדי להוכיח את גמירות הדעת הנטענת של הנתבע 2 וכוונתו האמיתית להתחייב כלפי התובעת.
22. הנתבע 2 אף טען, כי טענתה של ~~הנתבעת 2~~ בקשר לנוהל או נוהג בו מחתימים את בעלי החברה על כתב ערבות אישית לא הוכחה, לא באמצעות ראיות כדוגמת מסמך התקשרות עם חברה אחרת ולא באמצעות העדת עדים רלוונטיים לביסוס הטענה. לטענתו, מחדליה הנ"ל של התובעת בניהול ההליך והחסר הראייתי הנלמד מהם, פועלים לחובת תביעתה.
23. הנתבע 2 אף כפר בסכום החוב הנתבע ובמרכיביו הכספיים השונים. בעניין החיוב הנתבע בגין קילומטרים עודפים טוען הנתבע 2, כי התובעת דורשת מהנתבעים תשלום בגין חריגה ממסכת ק"מ על פי מכסה של 4,000 ק"מ, וזאת בניגוד לטופס הזמנה שצורף לכתב התביעה בו צוין כי המכסה הנה 5,000 ק"מ (ראה נספח ב' לכתב התביעה). עוד טען הנתבע 2 בעניין זה, כי יש לחשב את הק"מ העודפים לכלל הרכבים יחדיו ולא עבור כל רכב בנפרד. הנתבע 2 טוען, כי טענותיה של התובעת בגין תשלום עבור ק"מ עודפים נטענו רק בדיעבד, כחצי שנה לאחר החזרת המכונית האחרונה שהושכרה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-06-59795-13
בע"מ ואח'

על ידי הנתבעת 1, ומשכך לא הייתה לנתבעת 1 או מי מטעמה כל אפשרות ממשית לערוך חישוב נגדי ולבדוק הלכה למעשה את סכומי החיוב. כן נטען במישור הכספי, כי התובעת לא עשתה הבחנה בין הסכומים הנתבעים על פי רכיבי התשלום והוסיפה מרכיב נתבע של מע"מ ביחס לסכום התביעה כולו ובכך תבעה תשלום בכפל בעניין זה.

ד. אחריות

24. התמונה הכוללת הנלמדת מכתבי הטענות, התצהירים, עדויות העדים בחקירות הגדויות וסיכומי הצדדים הינה, כי המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשני נושאים עיקריים - הראשון נוגע לכתב ההתחייבות והערבות שצורף לכתב התביעה, ובצורה ספציפית יותר, לשאלה האם הנתבע 2 מחויב באופן אישי לתוכנו ולכל התחייבויותיה של הנתבעת 1 כלפי התובעת, והשני, שאלת קיומה של יתרת חוב של הנתבעת 1 כלפי התובעת וגובהה.

25. ראשית, לעניין המחלוקת בשאלת ערבותו האישית של הנתבע 2 כלפי התובעת.

26. כאמור, בעניין זה התובעת טענה, כי כתב הערבות עליו חתם הנתבע 2 מחייב אותו באופן אישי בגין כל חובותיה והתחייבויותיה הכספיות של הנתבעת 1 כלפי התובעת. מנגד, הנתבע 2 טען בתצהירו, כי לא חתם על "כתב ערבות" אלא על מסמך אליו צורף ספח אשראי אשר שימש כבטוחה לחובות הנתבעת 1 בגין עסקה ספציפית אחת מיום 1.8.11, חתימתו ניתנה כמורשה חתימה של הנתבעת 1 וממילא אינה מחייבת אותו באופן אישי (סעיף 1.3 לתצהיר הנתבע 2 וכן פרוטוקול הדין עמ' 24 ש' 47).

27. כמבואר להלן, נוכח תמונת הראיות הכוללת אשר הוצגה על ידי הצדדים בעניין זה ומשקלן המצטבר של הראיות, נחה דעתי, כי התובעת הרימה בסוגיה זו את נטל השכנוע המוטל על כתפיה והוכיחה כי הנתבע 2 מחויב לתוכנו של כתב ההתחייבות והערבות עליו חתם.

28. נוכח מרכזיות הדברים, יובאו להלן סעיפים 1-5 במסמך כתב ההתחייבות והערבות כלשונם:

"1. הריני ערב כלמיכם בערבות מוחלטת ובלתי מותנית לסילוק כל סכום המגיע ו/או עשוי להגיע לכס מאת ~~הנתבעת 1~~ (להלן: "השוכר") בקשר עם כל השכרת רכב שתשכירו לשוכר".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14
בע"מ ואח'

2. הריני לאשר בזאת כי שובר כרטיס האשראי עליו חתמתי על החלק שאותו השארתי ברשותכם ישמש כביטחון מוחלט ובלתי חוזר לכל חוב או התחייבות שיחויב כלפיכם השוכר ומסכים בזאת מראש כי תהיו רשאים להשלים את הסכום בשובר כרטיס האשראי מלוא הסכום כפי שיגיע לכם מהשוכר ולהגישו לפירעון.

3. הריני לאשר ולהסכים בזאת מראש כי ערבותי זו ושובר כרטיס האשראי עליו חתמתי יהיו תקפים ומחייבים לכל דבר ועניין וישמו לכם כביטחון מלא גם אם השוכר יחליף מכונית במשך תקופת ההשכרה.

4. בנוסף ומבלי לפגוע בכלליות האמור לעיל, אשלם לכם תוך 7 ימים ממועד דרישתכם הראשונה כל סכום שיעזין בדרישתכם ואשר לא נפרע באמצעות כרטיס האשראי מבלי להטיל עליכם להוכיח או לבסס דרישתכם, או לנקוט תחילה בהליכי גביה כנגד השוכר.

5. ערבותי והתחייבויות שעפ"י כתב זה הינן בלתי חוזרות ויעמדו בתוקפם המלא עד לקבלת אישורכם בכתב כי אני משוחרר מהן.

29. בתחתית מסמך כתב ההתחייבות והערבות נקובים הפרטים הבאים: שמו של הנתבע 2 - [REDACTED], מספר תעודת הזהות שלו, מספר טלפון נייד, מספר טלפון קווי וכתובת בראש העין. ("שמו של הנתבע"). עוד מופיע מספר כרטיס אשראי מסוג "ויזה" המסתיים בספרות 0062 אשר תוקפו עד 10/2012, כאשר מוטבע על הכרטיס שמו של הנתבע 2 בלועזית - "[REDACTED]".

30. העיד בעניין זה, כי מספר הטלפון הקווי המופיע בכתב ההתחייבות הנו של הנתבעת 1. לטענתו, הוא אמנם השתמש בקו הסלולארי שהעמידה לרשותו הנתבעת 1, אך קו זה שייך לחברה. כמו כן טען [REDACTED], כי הכתובת הרשומה במסמך הנ"ל הינה כתובתה של הנתבעת 1 ולא כתובת מגוריו האישית. באשר לכרטיס האשראי טען [REDACTED], כי למרות ששמו הפרטי אכן מוטבע על גבי הכרטיס, מדובר בכרטיס אשראי השייך לנתבעת 1. להוכחת גרסתו בעניין הבעלות בחשבון הבנק אליו משיך הכרטיס, צירף [REDACTED] מסמך מבנק מזרחי טפחות התומך בגרסתו זו. (ראה פרוטוקול הדיון עמ' 25 ש' 28-30, עמ' 26 ש' 1-2, סעיף 2.2 לתצהיר הנתבע 2, נספח א' בתצהיר הנתבע 2). עוד טען [REDACTED] בעניין זה, כי שמו ומספר תעודת הזהות שלו לא מולאו על ידו ואף אינם בכתב ידו (פרוטוקול הדיון, עמ' 25, ש' 23-25).

31. ואולם, למרות טענותיו לעיל, אין בידי לקבל את טענתו של הנתבע 2, כי אין לראות בכתב ההתחייבות והערבות כמסמך המחייב אותו באופן אישי כלפי התובעת, וזאת כמספר טעמים אשר יפורטו להלן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14 בע"מ ואח'

32. ראשית מובהר, כי מתצהיר עדותו הראשית של הנתבע 2 ומעדונו בחקירה נגדית עולה, כי הוא אינו מתכחש לעצם חתימתו על גבי המסמך שכותרתו, כאמור, "כתב התחייבות וערבות" (ראה פרוטוקול דיון ההוכחות, עמ' 20 ש' 17, וכן סעיף 1.3 בתצהיר הנתבע 2). מכאן, שהמחלוקת הנה רק בשאלת משמעותו של המסמך ותחולתו על הנתבע 2 באופן אישי.

33. העיד בחקירתו, כי חתימתו הנ"ל הינה תקפה ומחייבת רק לגבי עסקה ספציפית אחת מיום 1.8.2011 ולא מעבר לכך. מדברים אלו עולה, כי למעשה מודה כי כתב הערבות שריר וקיים ככזה וכי הוא מחויב לתוכנו, אם כי רק ביחס לעסקה אחת. עם זאת, לא הסביר בתצהירו, בסיכומיו ואף לא בחקירתו הנגדית, מה מייחד את העסקה שבוצעה ביום 1.8.2011 משאר העסקאות, מדוע חתימתו נועדה להבטיח התחייבותו האישית רק בגין עסקה זו ואף לא הביא תימוכין אחרים כלשהו לגרסתו זו בעניין תחולתו הסלקטיבית המצומצמת של מסמך הערבות. כמצוטט לעיל, הטענה אינה נתמכת בתוכנו של המסמך עצמו.

34. יתרה מכך: מעיון בתצהירי התובעת ואף מנספחי כתב התביעה עולה, כי ביום 1.8.2011 הושכרו לנתבעת 1 שני כלי רכב ולא אחד. עובדה זו תומכת בטענת התובעת, כי אין זה סביר כי התחייבותו של [REDACTED] תתייחס אך ורק לעסקה אחת ספציפית, כאשר כאמור לא ניתן על ידו הסבר המניח את הדעת בעניין זה ומייחד את אותה עסקה וקושר דווקא אותה ואותה בלבד למסמך הערבות.

35. זאת ועוד: בסעיף 1 לכתב הערבות מצוין ברחל בתך הקטנה, כי החתום מטה מחויב בכל התחייבויותיה של " [REDACTED] " (הנתבעת 1) בקשר עם כל השכרת רכב של החברה, כך שטענתו של [REDACTED] שהתחייבותו תקפה לעסקה ספציפית בודדת, איננה מתיישבת עם תוכנו המפורש של המסמך וגם בשל כך אין בידי לקבלה.

36. יודגש, כי כמצוטט לעיל, לא סייג התחייבותו על גבי כתב הערבות ולא הגביל אותה, באשר למספר הרכבים המושכרים להם יחא מחויב או זהותם של אותם רכבים ואף לא ביחס לתקופת הזמן בה התחייבות נשוא המסמך תהא תקפה לגביו. מעבר לכך, לא ביקש לבטל את ההתחייבות כלפי הנתבעת 1 לאורך כל תקופת ההתקשרות בין הצדדים ומכל מקום טענה כאמור לא נטענה או הוכחה לפני. כן יודגש, כי כתב הערבות אף אינו מוגבל בזמן.

37. באשר לעדויות שהובאו לפני בעניין זה, אני מקבלת גרסתה וטענתה של [REDACTED] בחקירתה הנגדית, לפיה אין זה סביר שהתובעת תחתים את [REDACTED] כמורשה חתימה בחברה וכנציג של החברה בלבד ולא כערב אישית, שהרי החברה ממילא מחויבת ישירה, כחייבת עיקרית, כלפי התובעת בכל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-06-59795-14
בע"מ ואח'

התשלומים. הוסיפה, כי במקרה שהחברה חדלת פירעון, הרי שחתימת מורשה חתימה מטעמה אינה מקנה לתובעת ביטחון ואינה מהווה בטוחה, כי חובה בהכרח יפרע, ולכן הנחיצות בהתחייבות אישית של הבעלים להבטחת כיסוי מלוא התחייבויותיה של החברה במקרים מסוג זה (פרוטוקול הדיון, עמ' 9, ש' 24-27).

38. עוד העידה ה... בחקירתה, כי בזמן אמת היא לא הייתה מודעת לכך שכרטיס האשראי אשר פרטיו נמסרו הנו של החברה ולא של ה... (ראה פרוטוקול הדיון, עמ' 18, ש' 25-27). אני מוצאת את עדותה של ה... בנקודה זו, כמו גם בהיבטים אחרים של עדותה, כעדות מהימנה, עקבית וסדורה, המתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. יודגש, כי גרסתה לא התערערה ולא הופרכה לטעמי בחקירתה הנגדית.

39. טען, כי התובעת לא הצליחה להוכיח את "הנוהג" או "הנוהל" בהתממת מנכ"ל או בעלי החברה בצורה אישית כאשר הלקוח הנו חברה בע"מ. לטעמי, בנסיבות דנן, אין כל צורך או נחיצות להוכיח "נוהג" כזה או אחר, כאשר כתב ההתחייבות והערבות הנוזיים קובעים בצורה מפורשת מהן חובותיו של החותם על מסמך זה כלפי התובעת.

40. אף איני מקבלת את טענתו של ה... , כי יש להבחין בין החתימה על "ההסכם הראשון" לזו שעל "ההסכם השני". כאמור, הצדדים חלוקים ביניהם בקשר למועד בו נחתם ההסכם השני. התובעת טענה, כי ההסכם נחתם ביום 29.10.12 ואילו הנתבע 2 טוען כי נחתם בחודש דצמבר 2012. (ראה סעיף 3.9 לתצהיר הנתבע 2 ופרוטוקול הדיון בעמ' 15 ש' 10-13). עם זאת, השוואה בין שני ההסכמים מלמדת, כי ההסכם השני מתייחס להשכרת רכבים מקטגוריה D, כאשר מצוין בהסכם (בכתב יד) "בהתאם לחוזה קיים שלנו" (ראה נספחים ב' ו ד' לכתב התביעה). מדברים אלו ניתן ללמוד לטעמי, כי אין שוני מהותי בין שני ההסכמים, וזאת מלבד סוג כלי הרכב המושכרים (גודל ונפח המנוע) בהתאם לקטגוריה. יצוין עוד בעניין זה, כי בסיפא של סעיף 3 בכתב הערבות צוין במפורש, כי ההתחייבות תהיה תקפה גם במידה והשוכר יחליף רכבים. משכך אני קובעת, כי ההתחייבות נשוא המסמך רלוונטית ותקפה גם לאותם כלי רכב שהושכרו במסגרת "ההסכם השני".

41. אני סבורה, כי אין לקבל גם את טענתו של ה... , כי התובעת לא הוכיחה את הנסיבות שקדמו לחתימה על כתב ההתחייבות והערבות ולא העידה עדים רלוונטיים בקשר לגמירות הדעת של הנתבע 2 בזמן החתימה על כתב הערבות. בעניין זה אני סבורה, כי נוכח קיומו של מסמך הערבות אשר כמצוטט לעיל תוכנו ברור ומפורש כמגבש התחייבות למסירת ערבות וכאמור אף עצם חתימתו האישית של ה... עליו אינה שנויה במחלוקת, הרי שדווקא על הנתבע 2 היה מוטל הנטל לזמן למתן עדות עד רלוונטי אשר יעיד על השתלשלות האירועים שקדמה לחתימה ויתמוך בגרסתו. יודגש,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14
 בע"מ ואח'

להסרת ספק, כי לא טען, שאולץ לחתום על כתב ההתחייבות ולא העיד על כל סיטואציה חריגה בה לוותה החתימה על המסמך.

42. העיד בחקירתו הנגדית, כי מלבד היותו הבעלים של הנתבעת 1 הוא משמש כדירקטור ובעלים של חברות פרטיות נוספות (ראה פרוטוקול הדיון, עמ' 21 ש' 20-27). מדברים אלו ומהתרשמותי הכללית מדמותו ועדותו עולה, כי הינו איש עסקים מנוסה כך שיש להניח כי חתימה על מסמכים והתחייבויות חוזיות כאלו ואחרות איננה זרה לו.

43. בעניין אחרון זה העיד בחקירתו הנגדית, בין היתר, את הדברים הבאים:

"אני קראתי את כל מה שאני חותם ... כל מסמך שאני חותם אני קורא אותו" (ראה פרוטוקול הדיון, עמ' 22 ש' 3-2 ועמ' 23 ש' 24).

משכך, גם מטעם זה, ובשים לב לנסיבות מסמך הערבות ותוכנו הברור, אני סבורה, כי טענתו של שאולץ שלא הבין על מה חתם ומה משמעות המסמך, אינה סבירה לטעמי ואינני מקבלת אותה.

44. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי מחויב באופן אישי לתוכנו של כתב ההתחייבות והערבות עליו חתם, ומשכך, הוא ערב באופן אישי להתחייבויותיה של הנתבעת 1 כלפי התובעת בהתאם לאמור במסמך זה.

45. להלן תבחן ותוכרע המחלוקת בשאלת סכום החוב ומרכיביו.

ה. יתרת החוב

46. כאמור, חובה הנטען של הנתבעת 1 הינו בסך 196,200 ₪ והוא מורכב, כנטען על ידי התובעת, ממספר רכיבים וסכומים נפרדים מצטברים.

47. כמבואר להלן, עיון בהתכתבויות בין הצדדים אשר הוגשו כראיות בהליך זה, הן מכתבים והן תכתובות דוא"ל מעלה, כי למעשה, רובו של סכום החוב הנתבע כלל איננו מוכחש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-06-59795-14
בע"מ ואח'

48. עיון במסמך סיום ההתקשרות, אשר הנתבעת 1 שלחה לתובעת ביום 24.3.2014, מלמד, כי היא הסכימה בזמנו לשלם את חובה עבור שכירת כלי הרכב ב- 20 תשלומים חודשיים בצירוף ריבית בנקאית המקובלת בשוק (נספח יא לתצהיר התובעת). מתכתובות הדוא"ל בין הצדדים אף ניתן ללמוד כי [REDACTED] - מנכ"ל הנתבעת 1 אותה עת, התכתבה מספר פעמים עם נציגי התובעת, והבטיחה לשלם את החוב בתשלומים דחויים.

49. מעבר לכך, כאשר [REDACTED] נשאל בחקירתו הנגדית מדוע החוב אשר אינו שנוי במחלוקת לא שולם לתובעת עד כה, הוא השיב, כי החברה הייתה בקשיים ולכן לא שילמה את חובה (ראה פרוטוקול הדיון, עמ' 26 ש' 26-28). יש לציין, כי דברים אלו של [REDACTED] אינם מתיישבים עם טענתו הנחרצת בתצהירו, לפיה הנתבעת 1 לא חבה כלפי התובעת דבר (ראה סעיף 1.1 בתצהיר הנתבע 2).

50. חובותיה של הנתבעת 1 כלפי התובעת מגובים בכרטיס הנהלת חשבונות של התובעת, ובמסמכים נוספים, כאשר הנתבעים לא חלקו על רכיבי החוב ו/או הביעו התנגדותם לתשלום חלק מהרכיבים, וזאת למעט בעניין סוגיית הקילומטרים העודפים וחויב ע"ס 2,000 ₪ בגין תאונות צד ג' (ראה נספח ו' לתצהיר התובעת).

51. יובהר עוד בעניין זה, כי הנתבע 2 כלל לא התייחס בסיכומים מטעמו לעניין החוב לגופו של עניין, וניתן, למעשה, לראות בכך משום זניחת טענותיו אלו. עם זאת, יש לבחון את מרכיבי החוב אשר במחלוקת לאור השאלה האם בגין מרכיבים אלו הוכחו טענות התובעת בראיות מספקות.

52. כאמור, המחלוקת העיקרית בין הצדדים בעניין הכספי נטושה סביב הטענה לקילומטרים עודפים ברכבים שהושכרו לנתבעת 1 ובגין יתרת חוב נטענת בהקשר זה בסך 38,910 ₪ בגין ק"מ עודפים עבור שני כלי רכב. התובעת טענה בעניין זה, כי מרכיב החוב הראשון ע"ס 14,087 ₪ מתייחס לחוזה מס' 300506368 בגין רכב שהושכר לנתבעת 1 ביום 2.8.2011, ומרכיב החוב השני ע"ס 25,027 ₪ מתייחס לחוזה מס' 300509880 בגין השכרת רכב מיום 1.8.2012.

53. הנתבעים טענו בעניין זה, כי התובעת התחייבה לכך שחישוב הק"מ העודפים יעשה בקשר לכל הרכבים המושכרים יחדיו ולא עבור כל כלי רכב בנפרד. עוד טענו הנתבעים, כי מכסת הק"מ העודפים שהייתה ידועה להם עמדה על 5,000 ק"מ ולא 4,000 ק"מ כפי שטוענת התובעת.

54. לאחר שעיינתי במכלול ראיות הצדדים בקשר לרכיב הקילומטרים העודפים אני סבורה, כי התובעת הוכיחה תביעתה אף ברכיב כספי זה, אך זאת רק בעניין רכב שמספרו 38-002-72, ולא לגבי הרכב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14 בע"מ ב' ק"מ 118,423 ק"מ. דהיינו, הרכב נסע
 בע"מ ואח'

שמספרו 43-11-576. משכך, הריני מקבלת הרכיב הכספי הנטען בגין ק"מ עודפים בצורה חלקית.
 טעמי בנקודה זו יובהרו להלן.

55. באשר לרכב מסוג שברולט מ.ר. 38-002-72 התובעת הגישה לתיק מסמכים המעידים על הנתון של מספר הק"מ בעת השכרת הרכב בהשוואה לנתון בדבר מספר הק"מ בשלב בו הוחזר הרכב. הרכב הושכר לנתבעת 1 כאשר מד האוץ עמד על 46,666 ק"מ והוחזר עם 118,423 ק"מ. דהיינו, הרכב נסע 71,757 ק"מ בחלק מהתקופה בה הושכר - מיום 9.4.2013 עד ליום 27.2.2014. מנתונים אלו עולה, כי הרכב הושכר לתקופה של עשרה חודשים לערך וחרג ממכסת הק"מ בהתחשב במכסה של 4,000 ק"מ לחודש שהוקצתה עבורו. יש לציין בעניין זה, כי הנחג עצמו מטעם הנתבעת 1 חתם על מסמך החזרת הרכב בו מצוין מספר הק"מ בעת החזרה. עיון בחשבונית שצרפה התובעת בעניין הרכב מלמד על התאמה בין חריגת הק"מ לתשלום בפועל בו חויבה הנתבעת 1 (ראה חשבונית מספר 140222479).

56. שונה מצב הדברים באשר לרכב מסוג יונדאי מ.ר. 43-11-576. מעיון במסמכים שצרפה התובעת עולה כי הרכב הושכר לנתבעת 1 לתקופה שמיום 13.6.2013 ועד ליום 27.2.14, דהיינו לתקופה של כשמונה חודשים. מד האוץ בזמן המסירה עמד על 66,654 והוחזר כאשר עמד על 98,062 ק"מ. דהיינו, הרכב נסע 31,408 ק"מ בתקופה של כשמונה חודשים ומשכך, שלא תרג ממכסת הק"מ שהוקצתה עבורו. התובעת אמנם ציינה בחשבונית מס' 130820958 שהחריגה מסתמכת על תקופה של שנתיים מיום 2.8.2011-21.8.2013, אך לא הציגה מסמכים אחרים **חתומים על ידי נהג הרכב המעידים על חריגת ק"מ בתקופה מוקדמת יותר מחודש יוני 2013.**

57. בעניין המחלוקת הקשורה למכסת הק"מ בנינה יש לחייב את הנתבעים, מצאתי לדחות גרסתו של הנתבע 2 אשר טען כי בהתאם להסכם, המכסה אמורה לעמוד על 5,000 ק"מ ולא על 4,000 ק"מ. כלי הרכב בגינם חייבה התובעת את הנתבעים בנושא זה שייכים לקטגוריה D. בהסכם השני שכותרתו "הצעת ההתקשרות לשכירת רכב" מצוין, כי המכסה תעמוד על 4,000 ק"מ. יתכן כי התובע מבסס טענו על ההסכם הראשון המתיחס לקטגוריה B, שם אכן רשום כי המכסה תעמוד על 5,000 ק"מ, אך הדברים אינם רלוונטיים, כאמור, לרכיבים מקטגוריה D, ומשכך אני דוחה אף את טענתו של הנתבע 2 בעניין זה. יש אף לדחות טענתו של ~~הנתבע 1~~ בדבר החישוב הכללי של הק"מ שיש לערוך עבור כלל המכוניות המושכרות ולא בגין כל מכונית בנפרד. טענה זו של ~~הנתבע 1~~ אינה נסמכת על ראיה ממשית כלשהי למרות קיומם של מסמכי התקשרות בכתב ודומה כי נטענה בעלמא ובשפה רפה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59795-06-14

בע"מ ואח'

58. נקודת מחלוקת נוספת נוגעת למרכיב התביעה לחיוב הנתבעים בסך של 2,000 ש"ח בגין תשלומים בגין תאונה עם צדדי ג'. אני סבורה, כי התובעת לא הוכיחה בראיות מתבקשות ומספקות את רכיב תביעתה זה, בעיקר בהתחשב בכך, שהנתבעים הכחישו בין היתר אף את חבותם בגין מרכיב כספי זה וטענו כי התאונה הנובעת לא הייתה באשמתו של העובד אשר נהג ברכב. התובעת לא צירפה כל אסמכתא המוכיחה חבותו של נהג הרכב באירוע או כל מסמך אחר אשר יש בו כדי לתמוך בטענתה בעניין זה, ומשכך הרכיב הכספי בגין תאונות צד ג' נדחה.

59. לאור כל האמור ולסיכום הפרק בעניין סכום החוב הנתבע אני קובעת, כי יש לקזז מסכום התביעה סך של 14,087 ש"ח בגין החיוב בק"מ עודפים עבור רכב מס' 43-115-76 וכן סך של 2,000 ש"ח בגין מרכיב התביעה של תאונות צד ג'.

60. אציין כי לא התעלמתי מטענתו של הנתבע 2 בכתב ההגנה, כי התובעת אינה עושה הבחנה בין הסכומים הנתבעים על פי רכיבי התשלום, מוסיפה מע"מ על סכום התביעה כולו, ונחנית מכפל פיצוי. עם זאת, לטענה זו אין כל זכר בתצהיר ואף לא בסיכומים, ומשכך יש לראות בה כנוחה, מה גם שלא פורטה או הוכחה לגופה בהסבר וגרסה ממשיים.

1. סיכום

61. נוכח כל האמור לעיל, התביעה זו מתקבלת באופן חלקי, כך שעל הנתבע 2 לשלם לתובעת סך כולל של 180,113 ש"ח. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד לתשלומה בפועל.

62. נוכח תוצאה זו, הנתבע 2, יישא בנוסף בהוצאות משפט ובשכ"ט עו"ד בסך כולל של 12,000 ש"ח. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום פסק הדין ועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ח תשרי תשע"ח, 08 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

שרון גלר, שופטת